

I. A. TŠEKUNOV

TALONPOJAN MUISTELMIA

Vuosina 1919 ja 1921 kävin Vladimir Iljitšin luona useita kertoja. Joka kerta saavuin Moskovaan kyläyhteisömme talonpoikien edusmiehenä toimittamaan yhteisiä ja taloutta koskevia asioita.

Viimeisellä käynnillä toin mukamani pitkän pöytäkirjan, jossa oli esitetty kaikki asiat — niin yhteiskunnalliset kuin myös taloudelliset ja osuuskunnalliset. Talonpojat olivat antaneet tehtäväkseni luovuttaa pöytäkirja henkilökohtaisesti Vladimir Iljitšille.

Nyt, vanhuudenpäivilläni, muistelen aina niitä onnellisia ja iloisia aikoja, muistelen mielenliikutustani ja arkuuttani, joita koin seisoessani vastaanottohuoneen ovella.

Kun astuin sisään, katosi liikutukseni ja arkuuteni heti, sillä Vladimir Iljitš ojensi kätensä ja tervehti minua aivan ovella harvinaisen yksinkertaisesti, hymyillen ystävällisesti.

— Hyvää päivää, toveri Tšekunov!

Hän saattoi minut pöydän luo, pyysi istumaan ja vasta sitten kävi itse istumaan ja kyseli talonpoikien elämästä, loukattiinko jollain tavoin, mihin talonpojat olivat tyytyväisiä ja mikä ei tyydyttänyt heitä.

Koetin olla pitkittämättä keskustelua ja nousin tuoilta neljä kertaa pyytäen anteeksi että olin häirinnyt, mutta Vladimir Iljitš esteli minua lähtemästä, ja lopulla tunsin oloni aivan vapaaksi, ikäänkuin olisin keskustellut vanhan ystäväni ja toverini kanssa. Viimeinen keskusteluni helmikuun 28 päivänä 1921 kesti kokonaista kaksi tuntia ja päättyi vasta kello kaksitoista yöllä.

Saattaessaan minua Vladimir Iljitš pyysi, etten matkustaisi Moskovasta ilmoittamatta hänelle, hän määräisi tapaamisajan myöhemmin. Samalla hän pyysi, että kirjoittaisin tästä keskustelustamme yksityiskohtaisesti „Bednota” lehteen.

Sanoin hänelle, että tuskinpa voin täyttää hänen toivomustaan.

— Miksi ette voi? — kysyi Vladimir Iljitš.

Selitin että olin kadottanut matkalla silmälasini ja ostanut torilta aivan kehnot: niistä ei ollut apua melkein ollenkaan.

Vladimir Iljitš pyysi odottamaan, palasi pöydän luo ja painoi nappia. Sihteeri tuli.

— Sanokaa minun nimessäni Terveystenhoitoasiain kansankomissariaattiin, että jo huomenna annettaisiin toveri Tšekunoville hyvät silmälasit.

Kieltelin, mutta Vladimir Iljitš sanoi päättävästi, että hän niin tahtoi ja se oli täytettävä.

On selvää, että sellaisesta huolenpidosta ja huomaavaisuudesta olin tavattoman kiitollinen. Sanoin että ne silmälasit ovat minulle hyvin arvokkaat.

Kyynelsilmin hyvästelin rakasta Iljitšiä.

Sittemmin ilmeni, että poistuttuani Vladimir Iljitš ei jättänyt asiaa siihen, että oli antanut määräyksen sihteerille silmälasien hankkimisesta minulle, vaan omakätisesti kirjoitti vielä kirjelapun Terveystenhoitoasiain kansankomissariaattiin. Tämä kirje on nykyään Leninin Instituutissa.

Kirjelapussaan toveri Lenin kirjoitti:

„Luonani on tov. Ivan Afanasjevitš *Tšekunov*, erinomainen työtätekevä talonpoika, joka omalla tavallaan propagoi kommunismin perusteita. Hän on kadottanut silmälasinsa. Maksanut *kelvottomista* 15000 ruplaa!

Voisitteko auttaa, että hän saisi hyvät silmälasit?”

Vladimir Iljitšin toivomus tavata minua vielä toistekin jäi toteuttamatta. Hän sairastui kohta...

